

[Tredje næstformand]

Spørgsmålet vil blive besvaret af statsministeren.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Efter drøftelser med udenrigsministeren kan jeg meddele hr. Maisted, at der selvfølgelig ikke på noget tidspunkt er givet finansudvalget oplysninger, som udenrigsministeriet ikke havde grundlag for at betragte som rigtige.

Hvis der i hr. Maisteds spørgsmål kunne tænkes at ligge en sigtelse for forsøg på vildledning af finansudvalget, kan jeg på det bestemteste afvise en sådan tankegang. Nu vil jeg imidlertid nødig tro, at hr. Maisted kan have ment sit spørgsmål på den måde. Jeg forestiller mig, at hr. Maisted sigter til to forhold, hvor oprindelige oplysninger senere viste sig ikke længere at beskrive forholdene korrekt. Jeg tænker på oplysningerne om værdien af det grundstykke, vi engang ejede i Tokio, og på spørgsmålet om risikoen for, at byggebestemmelserne i området ville blive udnyttet til skade for vor brug af grunden.

Da hr. Maisted selv kun angiver at være bekendt med sagens behandling i finansudvalget i 1976, må jeg gøre hr. Maisted opmærksom på, at disse spørgsmål er blevet behandlet i finansudvalget i 1977, og at udenrigsministeren i et samråd indgående redegjorde for bl. a. disse to forhold.

Sagen ligger altså sådan, og hr. Maisted ved, at han ved at spørge sin partifælle i finansudvalget kunne have fået rede på sagens rette sammenhæng. Han ville dér bl. a. have kunnet få en oversigt over, hvorledes skønne over grundstykkets værdi har ændret sig over en længere årrække. Det var i øvrigt udenrigsministeren selv, der rejste tvivl om grundens faktiske værdi – det er værd at notere sig – og derfor også fremskaffede denne oversigt.

Det er heller ikke for hr. Maisted ukendt, at en genstands værdi, også jordværdi f. eks., kan svinge, og at den endelige målestok er den faktiske salgpris og kun den. Det sidste skøn fra foråret 1977 var en egentlig vurdering, så officiel som man har den i Japan, og den lød på ca. 11 mill. kr. Alligevel lykkedes det ambassaden få måneder efter at sælge grunden for 17,8 mill. kr., og de modtagne tilbud, inden man solgte, svangede fra 11 og

op til de 17,8 mill. kr., som man rent faktisk solgte grunden for.

På samme måde havde ambassaden i årene før udarbejdelsen af aktstykket, det er aktstykke nr. 542 af 18. juni 1976, på grundlag af en totalvurdering af forholdene i kvarteret derovre i Tokio måttet nå frem til det skøn, at byggebestemmelserne for kvarteret ikke kunne ventes udnyttet så hårdt, at kvarteret ville ændre karakter med den virkning, at vi ikke længere kunne bruge grunden som påtænkt. Dette er det skøn, der et halvt års tid efter blev modsagt af kendsgerningerne, men dette berettiger ikke til at tale om, at oplysningerne har været urigtige på det tidspunkt, da de blev videregivet til finansudvalget.

Maisted (FP):

Det er en fantastisk sag. Nu hører vi altså, at statsministeren erkender, at de oplysninger, der lå til grund for, at finansudvalget accepterede aktstykke nr. 542 i august 1976, var forkerte. Undskyldningen skulle så være, at man ikke kendte servitutbestemmelser i Tokio, at man i Japan ikke kunne give oplysninger om, hvordan man kunne udnytte en byggegrund.

Det er en meget ejendommelig forklaring. De oplysninger, der rent faktisk forelå i august 1976, gik ud på, at en 1.300 m² byggegrund skulle koste 25 mill. kr., at et parcelhus på 600 m² godt og vel skulle koste 6,3 mill. kr. at bygge, 10.000 kr. pr. m², og at man ikke kunne udnytte grunden til at bygge højt.

Et år efter bliver alle disse oplysninger så gennemgået, fordi udenrigsministeren kommer med et nyt aktstykke, hvorefter man vil have yderligere bebyggelse på en anden grund og så sælge den grund, man har. Der ved fremkommer det, at de oplysninger, man har fået hidtil, ikke er korrekte, og jeg kan ikke se, at der er nogen undskyldning for, at man i 1977 får kendskab til det, man burde have vidst i 1976. I aktstykket for 1976 understreger man, at under hensyn til, at grundværdien for den danske ambassadørbolig andrager millionbeløb – vi fik at vide, at det var 25 mill. kr. – har udenrigsministeriet undersøgt, om det ikke ville være økonomisk fordelagtigere at afhænde grunden og skaffe et andet hus eller en lejlighed. Man har altså